

Om synd mot den Helige Ande

Svar till en ung studerande, som begärt råd med avseende på en kvinna, vilken, efter att hava fallit i gruvliga synder och sedan avsvurit all delaktighet i Kristi försoning, råkat i förtvivlan och fruktan, att hon begått synd emot den Helige Ande.

Immanuel! Ack, vad skall man säga till den oroliga kvinnan, då den store Gudens ord icke få gälla? Här är svårigheten: känslan, tycket och åter känslan gälla mer än Guds eget ord. Jag vill icke tro, att det hos henne är något uppsåtligt förakt för Guds ord, utan att det är samma svaghet, som den besatte gossens fader uttryckte, då han med gråtande tårar utropade: »Herre, jag tror, hjälp min otro!»

Men emellertid är den sjukliga känslan och tycket, i synnerhet hos vissa själar, ett så förskräckligt och mäktigt hinder för sanningens makt, att det är ett under, ett särdeles under, då de komma att stanna för sanningen, stilla höra och tro, vad Gud säger. Jag fruktar, att den omtalade oroliga kvinnan hör till dessa, som svårigen kunna stanna för ordet, utan att hon ideligen flyger av till sina tycken och känslor och därför alltid har nya invändningar. Står hon att förmana, så förmana och varna henne hjärtligen för denna benägenhet.

Vad annars huvudfrågan angår, om det icke är för sent för henne att söka frälsning, om icke hennes synder och särskilt det nämnda avsvärjandet av Guds nåd m.m. vore av beskaffenhet att göra all frälsning omöjlig, så kan och vågar jag ju icke säga något annat, än det Herren Gud själv i sitt ord sagt.

Visserligen äro hennes synder förskräckliga, det ser jag väl och kan därjämte ana mycket mera, än jag vet, ty det är förfärligt, huru mycket en människa kan synda, och huru vitt djävulen kan rasa och driva sina slavar – sådant har jag nu i trettio år i egen och andras erfarenhet fått studera och särskilt här i Stockholm i över tjugo år. Därför kan jag väl föreställa mig, huru även denna kvinna kan veta med sig mer, än hon kan uppenbara för någon; och dock säger jag med full visshet, så att Gud i himmelen skall svara *ja* och *amen* därtill, att alla hennes synder, om de ock vore ännu grymmare och gruvligare, icke skola kunna göra nåden om intet. Vi måste ju härom endast fråga Gud själv och den, han har sänt, Jesus Kristus; och han säger uttryckligt, att »*all* synd och hädelse, även *hädelse mot Människosonen*, skall förlåtas människorna».

Det är endast hädelse emot Anden, illvilligt övad, sedan man en gång varit delaktig av den Helige Ande och därefter avfallit samt för sig på nytt korsfäster och bespottar Guds Son – det är endast *den* synden emot den helige Ande, som icke kan förlåtas människorna (Matt. 12: 31, 32; Ebr. 6: 4–6), och det påtagligen *därför* att *de icke åter kunna förnyas till bättring* (Ebr. 6:6). Men den, som kan känna och bekänna synden och, såsom jag ser i brevet, »gärna vill hava nåd och befrielse från sina synder, ja, suckar därom natt och dag», en sådan har redan vittnesbörd i sig själv, att han kan förnyas till bättring; han har redan bättringens verk i sitt hjärta. Ty vad är bättring, om ej denna »sinnesändring», varigenom människan önskar frälsning från synden? Dessutom har ju denna kvinna aldrig varit andligen upplyst, varvid man ser aposteln fästa all vikt, dels i anförda Ebr. 6, dels ock när han säger om sig själv, sitt försmädande och förföljande av Kristus: »Men barmhärtighet har vederfarits mig, emedan jag har gjort det ovetande i otro.» Sådana ord visa, att den oförlåtliga synden mot den Helige Ande förutsätter *den* upplysning, som endast *delaktigheten av Anden* giver.

Härför talar ock Johannes om *bröderna*, då han nämner »synden till döds»: »Om någon ser sin broder begå någon synd, som icke är en synd till döds» etc. (1 Joh. 5:16,17). Hen utförlighet, jag här använt, har jag icke ansett behöflig för min käre broder, som i sitt brev visar, att han är lärd av Gud, utan för den oroliga kvinnan, för vilken allt detta må läsas; henne har jag velat visa, att det icke är några mänskliga meningar, vi frambära till henne, utan det är Guds ord, som hon därför bör höra, vörda och fasthålla

emot alla hjärtats, känslans och djävulens ingivelser. Hon bör lära att stilla och ödmjukt böja sig för Herrens ord och veta, att det är Guds barmhärtighet, som nu söker henne, och som tillåtit djävulen så illa omkasta henne i synd och galenskaper, på det att hon skulle vakna ur den gamla syndasömn och nu söka den nåd, hon allt hittills föraktat. O, den gudomliga kärleken! Se vi på skriftens många exempel, huru Gud handlat med de ovärdigaste syndare och synderskor, så måste vi ju säga även till denna kvinna: Gud vill tusen gånger hellre upptaga dig i sin nåd, än du vill hava hans nåd. Minns detta väl.

Hela skriften visar, att syndens storhet och ovärdighet alltid beror av den nåd och upplysning, syndaren förut haft (Matt. 11: 20–24). Tänk då, huru ovärdig Adams synd var, vilken med allt det ljus och all den kraft, som tillhörde Guds avbild, ändå syndade och bröt Guds enda förbud, och likväl kom Gud till honom med sitt nådelöfte om en Frälsare från synden. Och det oaktat Adam var så ond, att han icke bekände och ångrade synden, utan tvärt om till och med ville skjuta skulden på Gud själv: »Kvinnan, som du givit mig, att vara med mig, hon gav mig av trädet, så att jag åt!» Och dock kom Gud till honom. Tänk, huru ovärdig Davids synd var, han, som var så högt benådad, upphöjd till Guds folks konung och en stor anderik profet, och likväl faller så djupt, att han tager grannens hustru och låter förrädiskt dräpa mannen. Och likväl får han genast nåd och förlåtelse, då han äntligen kom till bekännelse (vilken bekännelse även var ett verk av Guds trofasta försorg).

O, den gudomliga kärleken! Tänk, huru ovärdig Petri synd var, då han, som i tre år fått vandra med Guds Son på jorden och åtnjuta all hans kärlek, till slut faller så djupt, att han avsvär all bekantskap med sin Mästare. Då texten säger, att han »begannte förbanna sig och svärja» därpå, att han icke kände Jesus, så måste ett sådant svärjande hava låtit så (som Luther säger): »Gud göre mig det och det, om jag känner honom»; »då må Gud förbanna mig» eller något dylikt.

Och likväl såg Jesus i nåd till honom, förlät honom så hjärtligt hans synd, att han skyndade på påskmorgonen att genom änglarna särskilt hälsa Petrus – »sägen till hans lärjungar och till Petrus» – för att övertyga honom, att allt var förlåtet och glömt. Sådan är Guds kärlek. Om nu icke allt sådant får gälla mer än de sjukliga känslor, tankar och tycken, som uppstå i ett mörkt syndarehjärta, så är ju det ganska förskräckligt. Må den bedrövade kvinnan besinna detta och nu stilla böja sig för Herrens ord, ja, endast taga emot och tacka.

Käre broder, säg henne detta och vad annars Gud giver. Och det är ganska viktigt och hälsosamt att med sådana själar göra, såsom Kristus gjorde: »Han straffade deras otro och hjärtas hårdhet.» Vi få ideligen hålla dem fast vid något Guds ord, enträget yrka, att de stanna för detta och icke flyga omkring efter nya invändningar. Ja, vi få bjuda till på detta sätt och sedan veta, att det är endast Guds barmhärtighet och makt, som kan hjälpa själen. Till honom måste vi först och sist vända oss.

Och härmed måste jag nu sluta. Tack för den bekantskap, jag fått göra med eder. Jag kan ju framdeles få höra något mera, om jag ock icke får tid att skriva, eller åtminstone icke så långt som nu. Varje själ, som lärt känna Herren, är mig en stor glädje och uppmuntran, men särdeles studerandes och prästers, och detta ännu mera särskilt, då hos dem med tron och upplysningen förena sig kärlekens bemödanden för arma medmänniskor – ett gott förebud till en själasörjare. Dock, det behöva vi icke veta. Herren bevara oss!

C-O Rosenius 1862

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com